

Mythologia, Francfort, 1581 - V, 10 : De Sylvano

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre V

Ce document est une version augmentée de :
[Mythologia, Venise, 1567 - V, 10 : De Sylvano](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre V

[Mythologie, Paris, 1627 - V, 11 : De Sylvain](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre V

[Mythologie, Lyon, 1612 - V, 10 : De Sylvain](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Conti, Natale, *Mythologia*Francfort, 1581 - V, 10 : De Sylvano, 1581

Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle)

Consulté le 25/02/2026 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5963>

Copier

Présentation du document

PublicationFrancfort, André Wechel, 1581

ExemplaireRegensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

Langue(s)Latin

Paginationp. 468-470

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques, historiques et religieuses [Sylvain](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 25/11/2024

Tribuerunt illis cornua præterea, ut testatur idem in eodem libro:

Tertia post idus nudos aurora Lupercois

Aspicit, & Fauni sacra bicornis erunt.

Coronabantur pineis ramis, quod illa arbor grata sibi esse putaretur, ut testatur Ouid. in OEnone:

Cornigerumq; caput pinu præcinctus acuta

Faunus immensus, quæ tumet Ida, iugis.

Existimabantur à nonnullis esse dæmones, qui attonitos redderent omnes obuios, ut est apud eundem in Phædra:

Nunc furor, & Bacchi furia Eleides acta,

Quæque sub Idaæ tympana colle mouent,

Aut quas semidea Dryades Faunisque bicornes

Numine contactas attonuere suo.

Hi igitur Fauni siue fuerunt animalia, siue dæmones crediri, omnino pro Diis ab agrestibus hominibus colebantur, sicuti testatur Virg. in 1. Georg. hoc pacto:

Et vos agrestum præsentia numina Fauni.

His capra mactabatur, ut patuit è superioribus carminibus Ouidij, neque ab antiquis scriptoribus Græcis Fauni celebrati sunt, quia Faunus, ut diximus, in Italia regnavit, & solis propè Italici fuit cognitus. Hic quoniam multa ad Deorum religionem instituit, multaq; ad agriculturam excogitauit, inter Deos relatus fuit agrestium. At quoniam non nisi per nouas & admirabiles, aut etiam formidandas figuras Deorum metu multitudo imperitorum teneri poterat, idcirco & cornua, & cornei pedes, & terror ille Panos non dissimilis, Faunis additus est. Quippe cum multa fuerint ad terrorem excogitata ab antiquis, ut qui ad cultum Deorum rationib. adduci non possent, rerum terribilium mirabilitate demum ad metum cultumq; eorum impellerentur. At cum non plura his de Faunis habeamus, nunc de Syluano est dicendum.

De Syluano. CAP. I.

OBSCVRVM sanè & ipsius Syluani genus, utpote agrestis Dei, existit: quippe cum neque qui fuerunt eius parentes, neque è quibus, aut quo in loco natus sit, constet. Fuerunt tamen qui Fauni filium putarint, cum alij Saturni maluerint, quo tempore in Italia latuit. vnum satis constat Syluanum fuisse

isse sylvarum Deum, pastorumque, & finium agrorum, ut ait Horatius in libro Epodon in his:

*Qua muncretur te Priape, & te pater
Sylvane tutor finium.*

Huic Deo sacra fiebant antiquitus apud Latinos, ut pastorum praesidi, cuius nulla est mentio apud Graecos, nisi apud Pelasgos, qui in Italiam antiquitus migrarunt, ut testatur Virgilius libro octavo:

*Sylvano fama est Veteres sacrasse Pelasgos
Armentum, pecorūq; Deo, lucumq; diemq;
Qui primi fines aliquando habuere Latinos.*

Offerebant illi etiam lac, ut testatur Horatius in libro secundo Epistolatum, in hoc versu:

Tellurem porco, Sylvanum lacte piabunt.

Fama est Cyparissum puerum fuisse à Sylvano amatum, quare ubi in arborem sui nominis mutatus fuisset, cupressum manibus semper gestasse Sylvanus dictus fuit, ut testatur Virgilius libro primo Georg.

Et teneram abradice ferens Sylvane cupressum.

Neque plura his in mentem veniunt, quae de Sylvano fuerint ab antiquis tradita. Hic quidem Deus, ut superiores, excogitatus fuit, ut existimarent homines nullum locum esse, qui carere Deo posset, nihilque agi aut in agris, aut in sylvis posse, quod à Deo aliquo non videretur ac neque armenta, neque arbores, neque agrorum fortis sine diuina bonitate posse augeri aut seruari. Quamvis non defuerunt, qui Sylvanum crassiorum materiam elementorum concretorum putauerint, cumque & agrorum, & sylvarum, & pastorum Deum crediderint: quippe cum inde vniuersa animalium plantarumque salus penderet. Neque nomen ipsum ab hac interpretatione valde dissentit. Alij crediderunt Sylvanum fuisse vitam mortalium, quae multis calamitatibus & erroribus materiam praebere. quam obrem sapienter ad hoc alludens Palladas crapulae & desidiae deditos, Sylvani filiabus scilicet, nihil boni in vita curare inquit in his:

*Συλβανός, δὲ πᾶσι τῶν ὄντων τὸ καλὸν ἔχει,
ὡς ὅτι τὰς μέσας, ἀδὲ φίλους φίλῃ.*

*Vi Vinum ac Somnum Sylvanus pignora cepit,
Iam parui Musae, parui hominesque facit.*

At nunc de Oreadibus dicatur.

De Oreadibus. CAP. XL.

OREADES Nymphæ, quæ ita vocabantur, quia natæ essent in montibus, vel quia in montibus assidue versarentur, natas fuisse à filia Phoronei & Hecatee testatur Strabo lib. 10. Hom. verò in lib. 2. Iliad. illas non Hecatee, sed Iouis filias, & Orestiares easdem appellavit, ut patet ex his:

ἦδ' ἐπὶ σὺν ἱχθυόσιν ἀπὸ δὲ πηλίας ἰφιδόγας

Nūμφαι δ' ἐστὶν αἱ κῦραι αἰὲς αἰγόχοιο.

Plantarunt Olmos, & sibi fusa est terra sepulchro,

Circad, Orestiares Nymphæ Ionn inclita proles.

Has quinque fuisse inquit Strabo lib. 10. quas tamen fuisse multas, & Dianæ venatricis comites ait Virg. in 1. Æneid.

Qualis in Eurota ripis, aut per iuga Cythi

Exercet Diana choros: quam mille secuta

Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

Memoriæ proditum fuit à Metasea Patarense, quod hæ primæ mortales à mutuo carniū esu diuenterunt, cum in montibus versantes castaneis & glandibus vescerentur. reuocauit in primis vna earum Melissa nomine, quæ fauos inelle plenos repertiens in Peloponneso cæteras nymphas ad degustandum adhortata est. is cibus cum suauissimus fuisset vilis, tanto gaudio perfusæ sunt omnes, ut apes ipsas de Nymphæ nomine melissas Græci appellauerint. inde effectum est ut & sacris Ceteris, & nuptiis interessent antiquitus sacerdotes Nympharum nomine, quod illæ ad humaniorem victum ab humanis carnibus edendis auerissent. Hæ Nymphæ putabantur esse Dæ montium præsides, & arborum curam habere, & aliquando ferarum, quas cum Diana insectabantur: nullaque illis domesticorum animalium vel pastorum cura fuit. Ita verò antiqui religione tenebantur, ut nullum neque publicum, neque priuatum locum aliquo numine carete arbitarentur: quippe cum elementa singula, & herbas, & radices, & arbores, & arborum aut terræ fructus suos Deos habere crediderint. Hinc Deas quæ montibus vniuersis præessent, Oreades siue Orestiares nominarunt: quæ nemoribus & syluis, Dryadas: quæ singulis arboribus, Hamadryadas. Creditæ verò sunt Dryades fuisse Nymphæ, quæ cum arboribus & nasce-

rentur